

* * *

Отъ миналото ми голѣма часть погина,
и днесъ оставатъ ми сълзи и угризения, —
и миртътъ е изсъхналъ вече, разпилѣни
сж лавритъ — надежда въ младитѣ години.

Защото откогато вече Марсъ премина,
оставилъ плаща си окървавенъ надъ мене, —
помръкна моя умъ, — сърдцето ми изстина, —
и гордостъ е човѣшкото унищожение.

И ако всичко къмъ Смъртъта ме призовава,
предъ моя умъ жестокъ затварятъ днесъ обятия
синовната любовъ и лудостъта за слава.

И, рабъ на себе, на свѣта и на сждбата,
на злото служа и доброто азъ познавамъ, —
и отъ смъртъта не се страхувамъ на земята.